

<u>Aranv János</u> (1817. március 2. — 1882. október 22.)

Magyar költő, tanár, lapszerkesztó, a Kisfaludy Társaság igazgatóia, a Magyar Tudománvos Akadémia tagia és főtitkára.

A magyar irodalom egyik legismertebb és egyben legjelentősebb alakja.

A legnagyobb magyar balladaköltó, ezért nevezték <u>a ballada Shakespeare-iének</u>, vállalt hivatala miatt a szalontai nótáriusnak, de szülővárosában — vélhetően természete miatt _a hallgati ember titulussal is illették. Fordításai közül kiemelkednek Shakespeare-fordításai. Szegény református családba született, szüleinek kései gyermeke volt, akik féltő gonddal nevelték, hiszen a tüdőbaj miatt kilenc testvére közül nyolcat előtte elvesztettek.

Ó azonban igazi <u>csodagyerek lett,</u> már <u>tizennégy éves korában segédtanítói állást tudott vállalni</u> és támogatta idősödő szüleit.

Az anyagi javakban nem dúskáló családi háttér ellenére olyan nagy és sokoldalú szellemi műveltségre tett szert, hogy <u>felnőttkorára a latin, a görög, a német, az angol és a francia irodalom remekeit eredetiben olvasta, és ielentös fordítói munkát is végzett.</u>

<u>A magyar nyelv egyik legnagyobb ismerőie</u>, és ennek megfelelően páratlanul gazdag szókinccsel rendelkezett.

Pusztán kisebb költeménveiben mintegy 23 ezer szót. illetve 16 ezer egyedi szótövet használt.

Irodalmi pályafutása <u>1845</u>-ben Az <u>elveszett alkotmány címü szatirikus eposszal indult, de igazán ismertté az <u>1846</u>-ban készült elbeszélő költeménye, a <u>Toldi tette</u>.</u>

Már pályáia kezdetén is foglalkozott a közélettel, és politikai tárgyű cikkeket írt. Az <u>1848-49es</u> forradalom és szabadságharcban nemzetőrként vett részt, majd a Szemere

Bertalan által vezetett belügyminisztériumban volt fogalmazó. A bukást követően egy ideig bujdosott, ám végül elkerülte a megtorlást, és Nagykőrösre költözött, ahol <u>1851</u> és <u>1860</u> között tanári állást tudott vállalni.

Az élete teliesen megváltozott, amikor a Kisfaludy Társaság igazgatóiává választotta, és Pestre költözött. Itt szerkesztette és adta ki két hetilapját: a <u>Szépirodalmi figyelőt (1860—1862)</u> és a <u>Koszorút (1863-1865</u>).

A kiegyezés ideién a magyar irodalmi és a politikai élet kiemelkedó és meghatározó képviselőie volt. Irodalmi munkássága kihatott a talán addig kevésbé ismert történelmi szereplők ismertségére is, hiszen a műveiben megformált alakok közül több neki köszönhetően vált igazán halhatatlanná.

 $\underline{https://bbpezsgo.github.io/HDRB.GsziMap.io/}$